

ПАВЛО РОМАНЬКО

ГАРАНТ

РОМАН

Київ

УДК 821.161
Р69

Романько Павло

Р69 Гарант : роман. Київ : Видавництво Ліра-К, 2023. 320 с.
ISBN 978-617-520-484-9

2027 рік. Україна перемогла в Українсько-російській війні. Один із її учасників, капітан Повітряних сил Збройних сил України Андрій Конюшенко, отримує пропозицію взяти участь у таємній космічній програмі. Конюшенко погоджується. Після закінчення навчання у секретному Центрі підготовки космонавтів його зараховано до екіпажу міжзоряного корабля «Гермес», у складі якого він візьме участь у подорожі до зоряної системи Альфа Центавра. Під час повернення у Сонячну систему через помилку в розрахунках екіпаж «Гермеса» опиняється у майбутньому.

У романі йдеться також про таємні колонії землян на Місяці, «Зону 51», війну між Землею та Марсом і таємничу організацію Маджестік-12.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-484-9

© Романько П. М., 2023
© Видавництво Ліра-К, 2023

Життя людини може кардинально змінитись у будь-яку мить. Ми живемо і помилково вважаємо себе господарями своєї долі, будуємо плани на майбутнє, плануємо своє життя на місяці, роки, а хтось – і на десятки років наперед, і не замислюємося над тим, що, можливо, в цю саму мить якийсь дрібний клерк вніс ваше ім'я у коротенький список у документі з грифом «Цілком таємно. Віддруковано в одному екземплярі», і всі плани, які ви будували на майбутнє, стали такими ж нездійсненними, як сюжет щойно прочитаного фантастичного роману, а події, які ви вважаєте фантастикою, несподівано виявляються реальністю і стають невід'ємною частиною вашого життя.

Частина I

**15 червня 2027 року.
Україна. Місто Прилуки.
Військовий аеродром**

1

День 15 червня 2027 р. для капітана повітряних сил Збройних сил України Андрія Миколайовича Конюшенка розпочався вдало. Щойно завершився політ із патрулювання колишнього україно-російського кордону, і він разом зі штурманом-оператором Су-24¹ готувався доповідати про перебіг польоту, як лейтенант зі штабу підбіг і скоромовкою проговорив:

– Пане капітане, ви ще тут? Вас викликають до командира частини.

І, стививши голос, із хитрющою посмішкою продовжив:

– Яка винагорода передбачена за гарну новину? Гадаю, пляшку коньяку я заробив.

– Яка ще новина? Який коньяк? – з подивом глянув на нього Конюшенко.

– Щойно отримали листа з Києва. Його, правда, бачив лише командир частини. Але ж усім відомо, що ви подавали рапорт про зарахування на курси з перенавчання на АН-ЛБЛ. Пан полковник, як прочитав, одразу наказав негайно після приземлення вас знайти, – закінчив лейтенант.

Після закінчення Російсько-Української війни, подальшого розпаду та утворення на колишній території РФ численних осередків нестабільності вище військово-політичне керівництво України прийняло рішення про закриття кордону. На території прилеглих до кордонів із Україною колишніх областей РФ утворилися численні банди, які контролювали значні території, постійно воювали між собою у кращих традиціях Смутного часу і Громадянської війни. Деякі з них періодично намагалися скоювати напади на територію України, тому армія у прикордонних районах постійно перебувала у стані підвищеної готовності, а Військово-Повітряні сили України несли бойове чергу-

вання, готові у будь-який час застосувати зброю з метою запобігання можливому вторгненню. Їхня частина була все ще укомплектована старенькими Су-24 (звісно, модернізованими), але йшло поступове переоснащення Військово-Повітряних сил України на сучасні Ан-ЛБЛ, що вироблялися на заводі «Антонов». Ан-ЛБЛ – це були нові українські винищувачі-бомбардувальники п'ятого покоління, які, за відгуками спеціалістів, не поступалися американським F-35². Абревіатура ЛБЛ розшифровувалася як «легкий бойовий літак». Ці сучасні літаки були мрією всіх українських пілотів. Конюшенко дійсно уже тричі подавав рапорт, але кожного разу отримував відмову. Якщо вірити лейтенанту, цього разу був шанс на позитивну відповідь.

Штурман-оператор, який до цього мовчки слухав розповідь лейтенанта, сказав:

– Схоже, Андрію, що лейтенант правду каже. Сьогодні по гороскопу у тебе сприятливе розташування зірок на погонах, – увернув він старий армійський жарт. – Просто так полковник викликати не буде. Гадаю, ти справді скоро нас покинеш. Поспішай, начальство чекати не любить. Але однією пляшкою не відбудешся, – посміхаючись, ляснув він капітана по плечу і додав: – Відступну доведеться поставити.

– Добре, скороход, якщо правду сказав – вважай, що дармову випивку ти сьогодні заробив. Ходімо, – відповів Андрій.

2

– Пане полковнику, капітан Конюшенко за вашим наказом....

– Вільно капітане, – зупинив його полковник і вказав Андрію на стілець. Полковник Антонюк стояв біля вікна і якийсь час мовчки тримав листа в руках, потім повернувся і простягнув його капітану:

– Ознайомтеся.

Намагаючись приховати хвилювання, капітан узяв із рук полковника папірець і почав читати:

«10.06.27 р.

№ 316/1/907

МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Головне управління по роботі з особовим складом ЗСУ

Капітану Конюшенку Андрію Миколайовичу на 14 год. 00 хв.
16.06.27 р. з'явитися у розташування в/ч №30192 м. Узин.

Заступник начальника Головного
управління по роботі з особовим складом
Збройних сил України
майор ЧУБ О.М.

– 16-го? Завтра? Чому такий поспіх?!!! – виявляється, це він промовив уголос.

– Мені це теж не подобається, – сказав полковник. – Не розумію, чому взагалі задовольнили твій рапорт. Не перебивай! – крикнув він на Андрія. – Я знаю, що ти чудовий пілот, але ти думав, чому ти досі капітан? Про твій характер знають усі. Від Чопа до Луганська. Та і вік уже граничний. Скільки разів ти подавав рапорт? Три? Чотири? П'ять? Що? Лише три? Відмовили тобі тричі? І лише на четвертий раз ти отримав дозвіл? Цікаво, чому?

– Сприятливе розташування зірок на погонах, – відповів Коношенко.

– Що?! – знову завівся полковник. – Давно вже і зірок на погонах немає, а ви все ще про них пащекуєте. Ну ти ж сам розумієш, що простіше навчити з нуля якогось курсанта, ніж перенавчати ветерана з важким характером. І цей незрозумілий поспіх... Дивно це все, дуже дивно...

Полковник поступово заспокоювався.

– Чому ти так розхвилювався, командире? – Андрій звернувся до полковника не по статуту. Таке звертання він дозволяв собі лише тоді, коли вони були на самоті.

– Розумієш, Андрію, – через хвилину відповів полковник, – ми з тобою знайомі уже не перший рік. Ми пройшли через різні ситуації. Так, я старший за званням і за віком, але ми все одно друзі. Ти мені як син. Тому, коли ти вперше подав рапорт на перенавчання і отримав відмову, я зв'язався зі своїми знайомими в інших частинах з проханням посприяти твоєму переведенню. Але мені відповіли, що жоден пілот у їхніх частинах не отримав дозволу на перенавчання. Аргументація була різна, але ходили чутки, що у високих кабінетах прийнято рішення на АН-ЛБЛ готувати курсантів, а ветерани... – полковник сумно посміхнувся, – мовляв хай дослужують на «сушках» і «мігах» та йдуть на пенсію... За останні три роки жодного рапорту не було задоволено. І тут цей лист... Та ще й за

підписом не командира військової частини, а цілого заступника начальника Головного управління... Я знову з друзями зв'язався, мовляв, прорвало? Їхніх пілотів теж запрошують? Усі були здивовані. Жоден рапорт не отримав позитивної відповіді. Ти єдиний. Дивно це все, дуже дивно... – повторив полковник. Запанувала тиша.

Андрію поступово почало передаватися хвилювання полковника, тому він запитав:

– До чого ти ведеш, командире?

– Можливо, ти й не навчатися на АН-ЛБЛ їдеш?.. – ніби до себе промимрив полковник.

– Та ну, – після хвилини роздумів нарешті відповів Андрій. – Викликають мене в Узин. Частина там укомплектована АН-ЛБЛ. А для поспіху, мабуть, мають якісь причини... Та й хто того листа підписав, мене не цікавить, – рішуче рубонув він. – Я поїду і крапка. Чекав я цього цілих два роки!

– Звичайно, поїдеш, наказ є наказ, – із сумом відповів полковник. – Иди, збирай речі. Встигнути тобі треба. Негарно буде запізнюватися на нове місце служби. Не потрібно з першого дня псувати про себе враження.

– А як же відступна, – раптом розгубився Андрій. – Із хлопцями попрощатися...

– Яка відступна? Я їм таку відступну влаштую, гуляки. Я їм усе поясню. Удачі тобі, Андрію!

3

Черговий на КПП військової частини в Узині поглянув на посвідчення офіцера і на припис, які показав йому капітан Конюшенко, і гукнув днювальному: «Проведи пана капітана до чергового по частині. Проходьте, пане капітане», – тепер уже звернувся він до Конюшенка.

Капітан кивнув черговому і пішов за молодим солдатиком по мокрому після дощу тротуару. Військова частина в Узині нічим не відрізнялася від інших військових частин, яких Андрій достатньо вже бачив за своє життя. Високий бетонний паркан по периметру частини, шлагбаум, трохи далі металеві ворота, пост охорони (який солдати просто називали будкою), рівенько підстрижені газони, побілені бордюри, акуратно нанесена розмітка на плацу.... Повз них пройшов взвод солдат під керівництвом молоденького лейтенанта.

Нарешті вони підійшли до двоповерхового цегляного будинку, зайшли у добре освітлений коридор, пройшли по вкритій стертим лінолеумом підлозі і нарешті підійшли до оббитих чорним дерматином дверей. Солдатик вказав рукою:

– Прийшли, пане капітан!

– Дякую, можете йти, – відповів Конюшенко і постукав по наличнику кісточками пальців.

– Хто? – почувся із-за дверей хриплий голос. Конюшенко відчинив двері і зайшов до кімнати. Хазяїном кабінету виявився трохи лисуватий, із блідим, хворобливим обличчям майор.

– Пане майоре, – чітко відрепортував Андрій, – капітан Конюшенко для проходження подальшої служби прибув, – і простягнув припис разом із офіцерським посвідченням.

– Майор Качур, – відрекомендувався черговий. – Яким вітром занесло до нас? – запитав він, прочитавши припис.

– В армії навіть вітер дме за наказом тих, хто вищий за званням, тому, що це за вітер і які його мотиви, мені невідомо, – віджартувався капітан.

– Жартівник значить, – посміхнувся майор. – Це добре жартівників у нас люблять. Тільки з командиром не жартуй. Принаймі під час представлення. Сержанте, проведеш капітана в штаб. Удачі, капітане. Пізніше зустрінемося, під час влиття в колектив. Ось там і побачимо, який ти жартівник.

4

– Пане полковнику! Капітан Конюшенко просить дозволу представитися з нагоди прибуття до нового місця служби!

Моложавий полковник зацікавлено поглянув на нього, зміряв поглядом з голови до п'ят, декілька секунд пильно вдивлявся в його обличчя і нарешті промовив:

– Вільно, капітане! Присядьте.

Потім підняв слухавку і комусь на іншому кінці дроту сказав:

– Зайдіть до мене.

Через декілька хвилин до кабінету зайшов високий, атлетичної статури майор із знаками розрізнення медичної служби.

– Забирайте свого підопічного, майоре, – сказав йому командир частини. – Я вас більше не затримую, і демонстративно схилився над

якимись паперами. Віддавши честь, Конюшенко і майор-медик мовчки виконали команду «кругом» і вийшли з кабінету.

5

Покинувши приміщення штабу, Конюшенко на мить зупинився, чекаючи від майора роз'яснень про подальші дії.

– Ідіть за мною, – кинув йому майор і швидким кроком попрямував уздовж алеї струнких ялинок. Спочатку Андрій думав, що майор веде його у стройову частину, але алея закінчилася, вони повернули праворуч, і капітан зрозумів, що той прямує до гаражів. Знову почав накрапати дощ, майор пришвидшив кроки, і в прочинені двері гаража вони майже вбігли. У гаражі стояв старенький «Volvo» зеленого кольору, його дверцята були відкриті. На водійському місці сидів сержант і палив цигарку, слухаючи приймач. Побачивши офіцерів, він, правда, не дуже поспішаючи, зробив спробу вийти з машини, але майор махнув йому рукою: «Сиди, Володю, слухай музику. І, мабуть, причини дверцята. Нам із капітаном поговорити треба». Сержант виявився тямущим – викинув в іржаве відро недопалок, причинив дверцята автомобіля, демонстративно збільшив гучність у приймачі і підняв бокове скло.

Майор задоволено посміхнувся, мовляв, он які кадри виховав, і повернувся до капітана:

– Ну що, Андрію Миколайовичу, нарешті ми можемо поговорити. Моє прізвище Юрчишин. Юрчишин Сергій Анатолійович. Хоча можете звертатися до мене просто – пан майор. Вам, мабуть, так буде звичніше, правда? Це добре, що всі ваші речі при собі. Зараз Володя покладе вашу валізу до багажника і ми поїдемо. Гадаю, у вас є запитання. На які зможу – відповім, решту відповідей отримаєте на місці призначення, – закінчив свою промову майор і, вичікуючи, поглянув на Конюшенка.

Те, що відбувалося, Андрію, м'яко кажучи, не подобалось. Холодний прийом командувача, який мало не вигнав його зі свого кабінету, цей зарозумілий майор-медик зі своїм Володею, а тепер ще й неочікувана подорож... Усе це починало добряче злити його. Намагаючись стриматися, Андрій відповів:

– Згідно з отриманим приписом, я прибув у військову частину №30192. Зараз я повинен у стройовій частині оформлювати папери. Про жодні подорожі не йдеться.

– А чому ви вирішили, що ця військова частина є кінцевим пунктом призначення? – миттєво відреагував майор. Він намагався надати своєму голосу здивованої інтонації. І це йому майже вдалося, але в очах бриніли веселі вогники. Чесно кажучи, такого запитання Конюшенко не очікував.

– Ну, я повинен продовжити службу тут.

– Чому ви так вирішили? – знову запитав майор.

– Тому, що я прибув на курси перенавчання пілотів на АН-ЛБЛ.

– Справді? – ще більше здивувався Юрчишин. – Я щось не пригадую у приписі жодної згадки про якісь курси. Тим більше про АН-ЛБЛ. Не дивуйтеся так. Просто цей припис надрукував Володя, під мою диктовку звісно. Чи, може, ви вважаєте, що Володя щось наплутав? – удавано засмутився він. – Та ні, не може цього бути. Володя дуже уважний і старанний хлопець. Він завжди чітко виконує всі доручення. Та й немає тут ніяких курсів перенавчання пілотів. І ніколи не було. Ви щось наплутали, – з удаваним сумом у голосі похитав головою майор.

Те, що він знущається з нього, в Андрія не залишилося жодних сумнівів. Мимоволі він згадав свою останню розмову з полковником Антонюком. Правий був командир, правий. Він відразу відчув, що з тим листом щось не так. А ти, Андрію, як завжди, не послухав і зробив по-своєму. І схоже, як завжди, влип. Ех, Андрію, Андрію, і коли ти вже порозумнішаєш?.. Намагаючись не показувати, як слова майора Юрчишина зачепили його, він відповів:

– Навіть якщо так, чому ви вирішили, що я поїду з вами? При всій повазі, пане майоре, я вам не підпорядковуюсь. Відповідно до отриманого припису я повинен перебувати у розташуванні цієї військової частини і не бачу причини вирушати з медиком за її межі.

– Справді? – ще дужче здивувався майор. – Вас бентежить те, що у мене знаки розрізнення медика? А якби я з'явився перед вами із знаками розрізнення ракетно-артилерійських військ? Чи танкістів? Тоді б ви відразу виконали всі мої накази? Хоча що я говорю... Звісно, треба було начепити на кітель значок повітряних сил. Правда?

Це його «начепити» боляче різонуло слух капітану.

– Слухай, ти, – процідив він, – ти говори, та думай, що й кому говориш.

– А от зараз ви поведетесь дуже нерозумно, капітане, – похитав Юрчишин головою. – Замість того, щоб погрожувати незнайомій людині, до того ж старшій від вас за званням, може, краще спочатку б дізналися, хто вона і звідки? І чому взагалі говорить з вами? – майор відверто забавлявся.

А справді, хто цей базікало? – намагаючись заспокоїтися, подумав Конюшенко. – Врешті-решт, не з власної ж волі він тут. Водій при ньому, машину гнали, чекали його тут... Схоже, багато знає про нього: про курси, про АН-ЛБЛ, про припис навіть знає, чорт забирай! Хто ж він може бути? Чекай, чекай, що він там говорив? Мовляв, можу будь-які знаки розрізнення начепити. Ах ти ж... Військова розвідка? ГУР³? Сова⁴? Але навіщо він їм? Звичайний капітан, яких багато?

– Ну, то що надумали, Андрію Миколайовичу? – перервав його роздуми насмішкуватий голос майора. – Вгадали, звідки я? Кажіть, не соромтеся.

Конюшенко хотів уже озвучити версію про ГУР, як раптом у голову йому прийшла інша версія. Дуже вже балакучим був майор. Дуже демонстративно він намагався спровокувати його на якісь необдумані слова і вчинки. І, на жаль, із прикрістю подумав капітан, йому це вдалося.

– Здається, чув я про таких, як ви. Любите ви зробити людині розтин черепної коробки, вийняти мізки, пом'яти їх своїми руками, зліпити з них те, що вам заманеться, вкласти їх на місце і потім крутити людиною, як циган сонцем. Але зі мною цей номер у вас не пройде, пане мозкоправе, – з усією ввічливістю, на яку був здатен, відповів Конюшенко.

Майор, здалося, був здивований його натиском.

– Ви зі спеців? – продовжив атаку Андрій. – Із сил спеціальних операцій? Точніше, з відділу інформаційно-психологічних операцій?

– Bravo, капітане! – поплескав у долоні майор. – Не буду приховувати, ви мене здивували. Радий, що не помилився з вибором. Ну раз так, то перейдемо до головного! – і, діставши із внутрішньої кишені учетверо згорнутий лист паперу, простягнув його капітану. – Ознайомтеся.

МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Головне управління по роботі з особовим складом ЗСУ

Капітану Конюшенку Андрію Миколайовичу перейти у розпорядження Командування Сил спеціальних операцій Збройних сил України.

Заступник начальника Головного
управління по роботі з особовим складом
Збройних сил України
майор ЧУБ О.М.

– Прочитали? Сідайте в машину, капітане, – жорстко сказав Юрчишин. Його поведінка різко змінилася. Замість розслабленого базікала перед Андрієм тепер стояв жорсткий, рішучий чоловік, який умів наказувати, і головне – звук, що його накази виконуються.

– Їхати далеко, дощ посилюється, уже вечоріє, а Володі доведеться кермувати всю ніч. Я розумію, що те, що зараз відбувається, це зовсім не те, чого ви очікували. Захочете поговорити – поговоримо в машині, – трохи стомлено завершив він.

– Чого ви чекаєте? – кинув він Конюшенку.

– З усієї поваги, пане майоре, я хотів би знати, навіщо мене викликали? Якщо ніяких курсів перенавчання немає, то куди ми їдемо? І навіщо я знадобився Силам спеціальних операцій?

– Багато запитань ставите, – роздратовано відповів майор. – Хоча все одно скоро дізнаєтесь. Ви є одним із претендентів на участь у таємній космічній програмі. Гадаю, це адекватна альтернатива можливості навчатися на АН-ЛБЛ? Ви ж хотіли пригод? Нових вражень? Викликів? У вас з'явився шанс. А тепер, нарешті, сідайте в машину. Решта інформації – на місці призначення.

6

Приголомшений Конюшенко всівся на заднє сидіння автомобіля. Майор Юрчишин, якого, не дивлячись на бравату, схоже, добра-